

הדלקת נרות			
ר"ח	צאת השבת	כניסת השבת	ירושלים
20:47	20:16	18:58	ירושלים
20:49	20:18	19:15	תל-אביב
20:50	20:19	19:10	חיפה
20:47	20:16	19:07	אר שבע

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב | כראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה

קבלת התורה בפשיטות ותמימות

למה התם לא רצה ללמוד תורה? • מה הם ה"בטוחות" שהקב"ה מבקש מאיתנו? • עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו

שאמרו "נעשה ונשמע", מבלי לחשוב יותר מדי, אלא היו מוכנים לקבל את כל מה שה' אומר בתמימות ובפשיטות, ולעשות גם אם הם לא חכמים ומבינים את רצונו. ואדרבא, מתוך שאדם מקיים את התורה בתמימות ובפשיטות יזכה לקיים אותה אחר כך במדרגה גבוהה יותר וללמדה בהבנה עמוקה לשם שמים, כי כשה' יראה שהוא עושה את מעשיו בתמימות ובפשיטות יתן לו אחר כך את עמקות התורה.

על זה כתב רבינו הק' בספר המידות (ערך תשובה עו) וז"ל: "המתחיל לעבוד את ה', הקדוש ברוך הוא אומר לו: יודע אני, שחפצך ורצונך לעבוד אותי, אבל מה הוא הבטוחות? שמא למחר תעזוב אותי? אם כן איך אקרב אותך בשביל הרצון שרצית, ואיך אגלה לך תכף דברים נסתרים? אלא כן תעשה: בתחילה אהוב אותי כך ותעשה מצוותי, אף על פי שאין אתה יודע השכל של המצוה, ועבוד אותי פשוט בלא חכמות, וכשתעבוד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה לך טעם ושכל של כל דבר ודבר ואקרב אותך בכל מיני התקרבות, כי הזמן הרב שעבדת אותי מקדם הוא בטוחות, שלא תעזוב אותי", עכ"ל.

כי מי שמשתדל ככל שביכולתו ללמוד את התורה באמת כדי לעשות נחת רוח לבורא הוא יזכה בסוף להיות גם חכם גדול בתורה, כמו התם שזכה בסוף להיות חכם גדול בזכות שעשה את מעשיו בתמימות ובפשיטות בלי חכמות.

גם כשלא מבינים

ולכן על עם ישראל שקיבלו את התורה נאמר (דברים ל"ב) "עם נבל ולא חכם", ומתרגם אונקלוס "עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו", שעם ישראל קבלו את התורה מבלי להתחכם, כי לקבל את התורה מקבלים בתמימות ובפשיטות.

ולכן עם ישראל אמרו במתן תורה 'נעשה ונשמע', דהיינו שאנו מוכנים לקבל את התורה גם בלי להבינה אלא מוכנים לקיים אותה בגלל שזה רצון ה'. וזה הכוונה בלימוד תורה לשמה, ללמוד קודם כל בשביל לקיים גם כשלא מבינים את טעמי המצוות.

והי רצון שנזכה באמת בשבוע הבא עלינו לטובה לקבלת התורה בשלימות לשם שמים, ללמוד על מנת לקיים, ובזכות זה נזכה לחג שמח ולגאולה השלימה לנו ולכל ישראל אמן.

אנו נמצאים בשבת שקודם חג השבועות, בשבוע השביעי לספירת העומר. עברנו כמעט את כל ימי הספירה והמשכנו כל אחד לפי ערכו לבצע את תיקוני ספירת העומר, וכל זה כדי להכין את עצמנו לקבל את התורה בחג השבועות.

עלינו לדעת שמשמעות קבלת התורה של הדור הזה היא להתחזק בעמל התורה. הקדוש ברוך נתן לנו את התורה שהיתה גנוזה בבית גזזו אלפיים דור, והמטרה היא שנגלם את התורה ונשתנה באמת על ידי לימוד התורה, כי זו המטרה העיקרית של לימוד התורה: לעסוק בה כדי להשתנות באמת.

ולכן עיקר לימוד התורה הוא על מנת לקיימה, לשמור ולעשות את כל דברי התורה. כי מי שאינו לומד כל מנת לקיים הוא לומד את התורה כמו שלומדים חכמה חיצונית. וזה נקרא לימוד תורה לשמה: ללמוד על מנת לקיים, ולא בשביל להראות את חכמתו.

אפילו חכמות גמורות

בצורה הזו למד התם הקדוש את התורה, כפי שמלמדנו רבינו הק' בסיפור של החכם והתם. שהחכם למד את החכמה - שבסיפור היא משל לחכמת התורה - שלא לשמה, אלא כדי שיראו מה שנעשה ממנו שנהיה חכם ולמדן, אבל התם לא רצה ללמוד אפילו חכמה אמיתית, כי הבין שהחכמה תביא אותו לנפילה אם לא יתנהג בתמימות. וכך אומר רבינו הקדוש בתורה ה' בליקוטי תניינא וזה לשונו: כי באמת צריכין דייקא לסלק את המוח, כי צריכין להשליך כל החכמות ולעבוד את ה' בפשיטות, כי צריך שיהיו מעשיו מרובין מחכמתו (אבות פ"ג מ"ט), ולא המדרש הוא העיקר, אלא המעשה (שם פ"א מ"ז), ועל כן צריכין לסלק כל החכמות ולעבוד את ה' בפשיטות, בלי שום חכמות. לא מבעיא חכמות של טטות של סתם בני אדם, אלא אפילו חכמות גמורות, אפילו מי שיש לו מוח גדול באמת, כשמגיע לאיזה עבודה הוא צריך להשליך כל החכמות ולעסוק בעבודתו יתברך בפשיטות, עכ"ל.

ולכן התם לא רצה ללמוד חכמות. אבל כשאמרו לו שכדי לו ללמוד חכמות כדי לדבר עם המלך הוא הסכים, כי זה לימוד לשמה ולא סתם בשביל להיות חכם ולהתקרא חכם.

ולכן במתן תורה התנהגו ישראל בפשיטות ובתמימות

מוקד הזמנות:
1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית

גם על בהמה אסור ללעוג...

פוגע בי אלא באומן שעשאני! כלומר בבורא יתברך שמו! ומוסיף המהרש"א ואומר שגם אדם שלועג על בהמה ומבזה אותה הריהו מזלזל בבורא שברא את הבהמה!

...

עלינו לקחת לתשומת לבינו מהמעשה המחריד שקראנו, ראשית - להיזהר בכבוד של כל אחד באשר הוא, שנית - כשאתה פוגע בחבר אתה פוגע בבורא יתברך, ואולי הכי חשוב - כשאתה רואה טוב בחבר אתה משבח את הבריה הנפלאה שהבורא ברא, על כל המשתמע מכך.

הדבר נחוץ מאוד כשאנחנו עוסקים בחינוך ילדינו. עלינו לשים לב לכבודם האישי, ונדאי לא ללזלזל בהם. אין כל היתר לזלזל בילד, גם לא לדבר שנראה "צורך חינוך": 'למה אתה בטל', 'הנך שקרן חסר תקנה' וכדומה. אין דבר שפוגע יותר בילד כשהאדם שהכי קרוב אליו והאחראי על בטחונו האישי, הגופני והנפשי כאחד פוגע בו. זהו איבוד בטחון עצמי באופן העמק ביותר!

במקרים חריגים ביותר ניתן לומר לילד ש'ההתנהגות הזאת היא התנהגות בטלנית', 'אמרת דבר שאינו אמיתי'. ההבדל בין הנוסחים הוא כרוחק שמיים מארץ: בנוסח הראשון דיברתי לגופו של אדם והפכתי ללא טוב, לעומת התגובה השנייה שדיברה לגופו של נושא.

מובן מאליו שהדבר הטוב ביותר הוא לדבר לילד בפן החיובי, כגון 'ילד מצלח כמך מתאים לדבר רק אמת' וכדומה. סגנון כזה בודאי שמועיל יותר ומתקבל בליבו של הילד, וכמובן על פי האמור לעיל - כשהחמאנו לילד החמאנו לבורא על היצירה הנפלאה שברא.

מצאים אנו בסוף תקופת ימי הספירה, בהם אנו מציינים את פטירתם של עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, על שלא נהגו כבוד האחד עם רעהו. התנהגות זו כמעט שהמיטה אסון על המשך קיומו של עולם התורה, אשר רק בנס המשיך דרך חמשת התלמידים החדשים שבנו את עולם התורה עד לימינו אנו. והדברים מבהילים: עד היכן הדברים אמורים! לא מסופר שתלמידי רבי עקיבא רבו ביניהם, אלא שלא כיבדו אחד את השני, ובכל אופן הם נענשו בצורה קשה כל כך. פחד!

הגמרא במסכת תענית (כז) מספרת על התנא הקדוש רבי אלעזר בן רבי שמעון, וזו לעורר העובדה: מעשה שבא רבי אלעזר ברבי שמעון ממגדל גזר, מבית רבו, והיה רכוב על החמור ומטייל על שפת נהר, ושמה שמחה גדולה והייתה דעתו גסה עליו. נדמין לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר; אמר לו: 'שלום עליך רבי' ולא החזיר לו, אלא אמר לו: ריקה! כמה מכוער אותו האישי! שמה כל בני עירך מכוערים כמותך!? אמר לו: איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשאני כמה מכוער כלי זה שעשית ... והגמרא מאריכה

בסיפור איך ר' אלעזר הבין שטעה בהתנהגותו ואת התהליך הארוך של הריצוי שערך ר' אלעזר עד שהתפייס.

מעשה זה, שמדבר על מלאכי מרום שהם רבה מעל ומעבר להשגתנו הפשוטה, מוסבר על ידי המהרש"א שטעותו של רבי אלעזר היתה בכך שחשב שאותו מכוער הוא גוי מארץ כוש, ולכן שאל אותו האם הוא מכוער כמו שאר בני עירו הכושיים. אותו יהודי ענה: דע לך, שכשאתה קורה לי מכוער למרות שאתה חושב שאני גוי, אתה לא

ישיבה לצעירים כולל חסידי
'נחלי התורה'
בנשיאות הגר"ש שטח שליט"א
ע"ש רבנו מוה"ר"ן מברסלב ז"ע

הודעה משמחת

בשמחה רבה הננו להודיע על

פתיחת הרישום לשיבה גדולה נחלי התורה

בישיבה לומדים קבוצת תלמידים מובחרים אשר עולים במעלות התורה והחסידיות

הישיבה מנהלת ע"י צוות חינוך מובחר אשר משקיע את כל כוחו בחינוך לפי רוחו של כל תלמיד סדרי הלימוד בשעות לפניצה צהריים עיון ברמה גבוהה נמרא בשילוב ראשונים ואחרונים לעיון.

בשעות אחרי הצהריים לומדים הלכה במסגרת בחינות הוראה עד להבאת התלמידים לקבל היתר הוראה מגדולי מוסקי ודרנו [ב"ה יש לנו קבוצות תלמידים אשר קבלו כבר היתר הוראה על חלקים גדולים מהלכות שבת]

הישיבה מיועדת לתלמידים מישיבות חסידיות מכל המגזרים שסיימו את ישיבת הקטנה בהצלחה מרובה

להרשמה ולקבלת פרטים נוספים
אצל משגיח הישיבה הרב שמואל ווייס שליט"א:

052-7156791

בברכת התורה
גב. הישיבה ממוקמת בירושלים יש אפשרות לפנימיה

מוסדות החינוך 'אמונת ציון' ע"ש מוה"ר"ן מברסלב

ברוך דיין האמת

בצער רב נלקחה מאיתנו המחנכת הדגולה, אצילת המידות, טובת הלב, עדינת הנפש, אשר עד לימי חוליה האחרון שימשה וגידלה במוסדותנו מאות בנות ישראל בעודם בגיל הרך ולהכניסם לדרך ישראל סבא המסורה לנו מדור לדור, והיקנתה להם ממידותיה, עונותנותיה ואצילות נפשה, נסתלקה לבית עולמה לאחר שנודככה ביטורים קשים ומרים.

המחנכת הצדקנית

מרת מזל אלבו ז"ל

א"ח ידידינו הרה"ח רבי אברהם שליט"א והשאיפה אחריה יתומים אשר טרם באו לחופה

אוי לה לספינה שאבדה קברניטה
המקום ינחם את משפחתה הכבודה והמפוארה בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד.

המבכים
צוות המחנכות
הנהלת המוסדות
התלמידות

ערגה וכיסופין לקבלת התורה

מיד זה קורה לי.

ברגע האחרון אני מתעורר ומגלה שעברנו כמעט את כל ה'ספירה', ואנחנו כבר עמוק בתוך השבוע האחרון. אני מרגיש כמו אותו עצלן שמגיע עם הנשמה ביד לחנות שליד המקווה 5 דקות לפני שבת, וחוטף במהירות את החלות שנסארו, שזה במקרה הטוב חלת כוסמין עם פתיתי שיבולת שועל [לא פחות מעשרים שקל], זאת ששכבה תחת כל האחרות, ורואים עליה את זה...

מה לעשות, אני לא מאותם אנשים שכבר בערב פסח זכרים שמתחילה עוד מעט ספירת העומר. אחרי מעריב במוצאי יום טוב אני רוצה לפסוע לביתי בנחת ולפתע אני שומע את השאגות: 'לשם ייחוד' ורק אז אני נזכר שמתחיל פה משהו...

אז כמו אותו אחד עם הכוסמין, אני באמת מפסיד. אם הייתי משקיע ומתאמץ בימים הראשונים הייתי יכול להרגיש שעשיתי משהו בימים האחרונים. במצבי, אני מרגיש רק אכזבה עמוקה. החמצתי כמעט את הכל.

אבל אסור להתייאש. תמיד אפשר לחטוף ממה שנסאר.

משהו אחד מעודד זכור לי מהישיבה. היה לי משגיח נעלה, אדם מורם מעם [וכבר נפטרו לבית עולמו, זצ"ל], שבאחד ה"שמעס"ן הביא לאזנינו המשתאות והכרויות את המבואר בכתבי הארז"ל שישנו ייחוד מסוים בשמים שנקרא 'הייחוד החיצון', שתמיד מושפע וזורם ממנו שפע טובה, ללא מעשינו. הוא הסביר זאת באריכות, אך לי יצא משהו אחד [שאניני טווח שהוא נכון, אך אם כן הוא מאוד מחזק]: זה לא שאני צריך לברוא דבר חדש, אלא לפעמים אני רק צריך לדאוג שכשמגיעה הארה מהייחוד העליון הזה שהיא לא תיפול ותתבזבז סתם, לתפוס את ההארה בשתי ידיים ולהכין לה כלי.

עכשיו אתרגם זאת לעצמי למעשה: לפעמים אנו

מרגישים התעוררות משמים, איזו צביטה בלב על המצב הרוחני, איזה חשק להתחיל ללמוד בריצנות יותר ועם מחשבה על השם, אקיצער - משהו שהבעל שם טוב קורא לו 'בת קול מהר חורב'. אין לי הרבה מה לעשות עם ההתעוררות הזו, אין לי תכנית מעשית איך אני מוציא את הרגשות בפועל. הלב מלא אך המוח ריק.

רבי נתן מסביר לנו את הסיבה: ההתעוררות הזו מגיעה מהייחוד החיצון, וככל שהוא גבוה ונעלה - הוא עדיין אינו מספיק בשביל לתת לנו פתרונות מעשיים, 'עצות' בשפה הברסלבאית. אז מה נעשה איתה? אנחנו רק ניקח את ההתעוררות ונאחז בה בשתי ידיים, פשוט נדוש בה שוב ושוב ונחזור בשקט ונחזיר ללב עד כמה 'אני באמת רוצה לעבוד את השם, ואני באמת רוצה ללמוד בהתמדה ובחיות, באמת מעוניין להתעלות ולא לדשדש במקום', זהו.

ברגע זה עשיתי משהו אדיר: יצרתי צמצום וכלי שלתוכו יוכל להגיע אור גדול יותר, אור של 'הייחוד הפנימי' כפי שהוא נקרא בספרי הקבלה, שהוא כולל בתוכו עצות מעשיות, רעיונות ודרכי פעולה מתוכננים היטב.

...

אז זה ספירת העומר. אנחנו משתוקקים, עוד לא קיבלנו את התורה עם תר"ג "עצותיה" כפי שהם מכונים בזוהר הקדוש (ע"י ח"ב צב:), איננו יודעים עדיין מה הקדוש ברוך הוא רוצה מאיתנו, אבל כעת אנו משתוקקים וכמהים ונכספים, הומים ומתאוים, שואפים וחומדים, לעשות את רצון השם, ובזה מכינים לנו כלים נפלאים לחג השבועות, שה' ישפיע עלינו עצות מעשיות והדרכות פרקטיות איך וכיצד לעבוד אותו.

הלואי שנזכה!

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ותיניא הג, ליקוטי הלכות תחומין ה)

לצעירי הצאן

למען ישמעו ויראו...

החכם למד את החכמה שלא לשמה, אלא כדי שיראו מה שנעשה ממנו שגויה חכם ולמדן, אבל התם לא רצה ללמד אפילו חכמה אמיתית, כי הבין שהחכמה תביא אותו לנפילה אם לא יתנהג בתמימות...

מתוך מאמר ראש הישיבה

צרעת הבגד

170 שנים לפטירת רבי מאיר'ל מפרימשלאן, שב"ק כ"ט אייר תש"פ - תר"י

הגבירה חזרה לכורסתה וניסתה לשמוח בהפתעה הגדולה שבהגעת הבעל, אך המצפון לא נתן לה מנוח. חיללת שבת! היא החלה להקריא מן ה"צאינה וראינה" אך מחשבותיה נתבלבלו ושרעפיה התבלעו. המשרתות נאלצו לתקן אותה שוב ושוב, עד שהחליטה 'די! עשיתי מה שעשיתי, כאילו מישוהו בשמים מתעניין כל כך במה שעשיתי? זה לא כזה נורא ולא צריך להטריד את רוחי עד כדי איבוד עשתונות'. היא מחלה לעצמה על העוון והמשיכה בנחת בסיפור פרשת השבוע.

טְעִית, גברת.

...

'פצעונים אדומים, זה הכל' שכנעה את עצמה הגבירה. זה דומה באופן מחשיד במיוחד לצרעת העור, אך זה לא ייתכן, בדיוק לה זה קרה?

היא אפילו לא דיווחה על כך לבעלה, אך כעבור יומיים

הביט הבעל על ידה והחוויר כמת: 'מאיפה קיבלת את זה? למה לא אמרת מאום? את רוצה שגם אני אדבק?'... רופא שהוזעק עד מהרה לא הוצרך להתעמק. הוא אף לא טרח להשאיר מרשם למחלה חשוכת המרפא, ורק הגדיר את הזן הספציפי והורה לפנות שוב כשמתגברים הכאבים.

מאז נהפכו חייהם לגיהנם. הבעל הסתובב לידה

אך ורק במרחק שתי אמות בתוספת בד קורונאי על פרצופו, והם נסעו יומם וליל לרופאי אליל למיניהם שרק הוסיפו צער על צערם.

...

לפרימשלאן הם הגיעו אחר כלות כל הקיציץ. 'רבי קדוש' מיררה האשה בבכי, 'כולי מכוסה צרעת ממאירה ומדבקות ואין לרופאים עצה כלשהי. הושיעני!'

הרבי הביט בנקודה עלומה וזרק לחלל החדר: 'למה תפרת בשבת?' האשה, שהספיקה לשכוח מכל הסיפור, הכחישה מכל וכל, אך רבי מאיר'ל התעקש: 'מאיר אינו אומר שקר!'

או אז נזכרה האשה במקרה המביש ופרצה בבכי מר. כעת הבינה כי בשמים אין מוותרים מהר כל כך כפי שהיא ויתרה לעצמה. הרבי הניח לה לבכות את נשמתה לבורא העולם לו חטאה, תוך שהיא מייבבת מילות התנצלות ובושה על העוון הנורא בו חטאה.

רבי מאיר הורה לה לתת לחייט העירוני את דמי חתונת בתו על סך שלש מאות רובל כסף, ואז תרחוץ בנהר הסמוך ושב ורפא לה.

האשה סיפרה כי הרגישה שעורה מתקלף מעליה ומתגלה תחתיו עור חדש, אך יותר חשוב היה לה ההחטא שהתקלף והנשמה הטהורה שתחתיו נתגלתה, וגם הידיעה כי עיני ה' פקוחות על כל דרכי בני האדם לתת לאיש כדרכו וכפרי מעלליו.

(מקור: אור המאיר)

הגבירה הביטה מבעד לחלון ואנחה כבדה נמלטה מליבה. סביב התרוצצו המשרתות בהכנות אחרונות של ערב שבת: זו הציבה בתנור את קדירת החמין המהבילה, ורעותה שלשלה חתיכות דג ממולאות אל יורת הדגים המבעעת, בדיוק כפי שהגברת אוהבת - דגים טריים מבושלים בדקות האחרונות, שניחוחם הנערב מתפשט בבית עם הדלקת הנרות. אך הגברת לא היתה פנויה לזוטות שכאלו.

לא נאמר אמת אם נספר שהיתה מעדיפה לחיות חיי עוני כפי שהוריה ע"ה חיו בביתם הדל. העושר והרווחה נעמו לה מאוד. אך עדיין, היא נמצאת עוד שבת לבדה ועוד שבת בודדה, עד שיענק'ל יחזור מהיריד הגדול שבלייפציג, וזה קשה.

כשהיא לא מבחינה בכל עונת אבק כלשהי מעבר לאופק היא עוזבת את החלון, שוב באנחה, ונפנית להלביש את תכשיטיה לקראת הדלקת נרות שבת קודש.

לאחר הדלקת נרות, ברוח

נכחה משהו, התיישבה הגבירה בכורסא כבודה כשהמשרתות סובבות אותה כגורן ומצפות לסיפורי פרשת השבוע מתוך ה"צאינה וראינה". בעצליים פתחה הגברת את הספר והחלה לעלעל בו, כשלפתע היא לא מאמינה: כנראה אזניה מתעתעות בה... הרצון החזק משמיע באזניה קולות שלא היה ואף

לא נבראו... אך לא! חריקת שער הרבזל צורם את אזני כולן, והמשרתות קופצות כולן כנושכות נחש: 'האדון הגיע!'

עליצות פשטה בכל הבית כשיענק'ל נכנס בבהילות הביתה וממחר להוריד את דברי המוקצה מכיסו. עיכובים בלי צפויים אחרו את דרכו עד אתה, וכעת הוא ממחר לחדרו להוריד את בגדיו המטונפים מאבק הדרכים ומזעה רבת ימים ולהחליפים בבגדים נקיים לכבוד שבת.

לאחר מספר דקות יצא יענק'ל הגביר מחדרו כשפניו השתנו לגמרי. מהסוחר המיוזע שנכנס לשם לפני דקות אחדות לא נשאר זכר, וחילופו יצא יהודי של שבת לבוש שיראין שכולו אומר כבוד. חוץ מהחולצה.

צווארון חולצתו של ר' יענק'ל היה פרום בצורה ניכרת ובלטת על רקע שאר בגדיו המהודרים. הגברת תפסה את ראשה: איך יכולת לשכוח שלא לתפור את הצווארון? בהחלטה של רגע הפריחה לחלל האויר 'אמצא לך חולצה אחרת!'

אבל אין חולצה אחרת. כל החולצות המכובסות נזקקו לתיקונים כאלו ואחרים, והשמש כבר שקעה זה דקות אחדות. אבל הגברת לא שלטה בעצמה. שמחתה הגדולה העבירה אותה על עתה: עוד לא ממש לילה... רק שלטה תפרים... אולי זה בשינוי... היא נטלה את החוט והמחט (מוקצה!), השחילה אותו בה ברעד בלתי נשלט ו... תפרה את הצווארון, רחמנא לשיזבן.

לאחר דקה היא יצאה מן החדר, הבעל העיף מבט תמה לעבר החולצה השלמה - 'לא ראיתי בארון עוד חולצה?!', האשה השפילה את ראשה ומלמלה משהו על חולצה רדבית, הבעל לא העמיק ופנה לבית הכנסת.

החיים בהלכה

בהכוונת הר"ג ר' בצלאל נהרי שליטי"א, דומ"צ קהילת 'זכרון ישעיה' - אלעד'

שאלה:

לפני ברכת המזון יצאתי לבית הכסא ונטלתי את ידי שש פעמים כדין. לאחר מכן דיברתי מעט עם חברים, נטלתי ידי למים אחרונים וברכתי ברכת המזון. הכל בסדר, לא?

ראינו איפוא שאפשר להפסיק אחר נטילת מים אחרונים, לאכול, ולטול שוב מים אחרונים. אך המשנה ברורה (שם) מבהיר, כי אסור לאדם לדבר לאחר מים אחרונים ולסמוך על כך שייטול שוב ידיו.

טעם החילוק הוא, כי טעם חיוב מים אחרונים הוא כי הידיים מלוכלכות לרוב לאחר הסעודה ויש לנקותם לפני ברכת המזון. אם כן, אחר שנטל מים אחרונים ידיו נקיות, ואם יפסיק בדיבור לפני ברכת המזון לא יועיל מאום אם ירחוץ שוב את ידיו הנקיות. רק אם יאכל - שוב יתלכלכו ידיו ויוכל לטול את המים האחרונים.

לכן בנידון שאלתנו, לאחר שנטל ידיו לבית הכיסא ידיו נקיות ואם ידבר לא תועיל נטילה נוספת של מים אחרונים. אלא אם רוצה לדבר, יאכל מעט לאחר נטילתו ואז יוכל לטול שוב ידיו למים אחרונים. כראוי.

תשובה: הנטילה שלאחר בית הכסא נחשבת כנטילת מים אחרונים, ולכן צריך להסמיך אליה מיד את ברכת המזון ולא לדבר ביניהם. אם ירצה, יוכל לאכול דבר מה לאחר הנטילה ואז הנטילה הראשונה אינה נחשבת למים אחרונים.

הרחב דבר: ראשית נזכיר כי אסור להפסיק - באכילה ואף לא בדיבור - בין מים אחרונים לברכת המזון (שו"ע או"ח ס' קעט ס"א ובמשנ"ב סק"א).

ולפני שנבאר את שאר המקורות לתשובה, נעבור הרגע לשאלה אחרת: אדם שנטל מים אחרונים במטרה לברך ברכת המזון, ולבסוף התחרט ורוצה להמשיך לאכול. האם מותר לו?

ובכן, המשנה ברורה (ס' קעט סק"ב) מביא שיש הפוסקים שמוותר לעשות כן, ולאחר ברכת 'המוציא' [בגלל היסח הדעת] והאכילה הנוספת יטול ידיו שוב למים אחרונים.

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

השיעור ששינה את חייו

אז הוא עצר ודיבר איתי מאוד מאוד בהתרגשות".

אחיז' יוסף: "מה שאני זוכר מתקופת התקרבותו זה שבאחת הפעמים הגענו לבני ברק, אבא אמא ואני לבקר אותו, עלינו לפוניבז' אבל הוא לא היה שם. אבא שאל את הבחורים אם הם ראו אותו, הם התביישו להגיד לו שהוא עבר לברסלב, לבסוף הם סיפרו לו שהוא עבר ישיבה. אבא היה קצת בהלם, הגענו לישיבת ברסלב והוא אכן ישב שם ולמד בהתמדה.

"אמנם אבא לא כעס, אבל ר' שמואל שחשב שיש לאבא ואמא עוגמת נפש כלשהי החליט לפצות אותם. באותו זמן הייתה תחרות גדולה של אחד הארגונים שפרסם שמי שישלח חיבורים תורניים החיבור הטוב ביותר יזכה בפרס גדול. ר' שמואל ידע שאם יזכה בתחרות זה יעשה להורים שלנו נחת רוח גדולה, ובשביל להגביר את סיכויי הזכייה הוא שלח שני חיבורים, אחד על שם שמואל טוקצ'נינסקי והשני על שם שמואל זייבלד שזה היה שם המשפחה של אמא לפני החתונה.

"אלא שהחיבורים שלו כנראה היו המוצלחים ביותר... ושיניהם זכו, אני זוכר שהוא הגיע לאבא שלי וסיפר לו את מה שהוא עשה. אבא צחק ושמח מאד, הם אפילו שאלו רבנים האם מותר לו לקחת את שני הפרסים..."

(מתוך מגזין 'ניצוצות', טבת תש"פ)

באוטן השנים בהן למד רבי שמואל טוקצ'נינסקי בישיבת פוניבז' היה נחשב לאחד מבחירי הישיבה בהתמדתו, ממנה לא חדל לרגע, אך ככל שהלך וגדל בתלמודו ובקניין ידיעת התורה ליבו ביקש וחיפש בכל עת את קרבתו של הקדוש ברוך הוא, הוא חיפש את הדרך שתוביל אותו ואת לימודו לקירבה והתעלות אמיתית.

מה ששינה את חייו נלצח היה יום אחד, שבו ניגש אליו יהודי חסיד ברסלב אותו לא הכיר בשם רבי יוסף וסילסקי, שלחש לו באוזן כי אם נפשו מבקשת לגלות יותר שיבוא אחריו בערב לשיעור שמתקיים באחד מבתי הכנסת בעיר. הרב טוקצ'נינסקי לא שאל שאלות, ובאותו ערב הוא צעד אחריו עד לאותו בית מדרש בו ישב ר' נתן צבי קעניג זצ"ל ראש כולל ברסלב, שמסר שיעור למספר בחורים צעירים. מאותו ערב חייו השתנו.

מספר רבי שמואל טוקצ'נינסקי: "אז לא ידעתי אפילו שיש ברסלב ר"ס זקנים שאני יכול לגשת לדבר איתם בבני ברק. ידעתי שיש כמה אנשים זקנים בירושלים..."

"עד שגיליתי את השיעור של רבי נתן צבי. השיעור התקיים בביתו, ואחד המשתתפים היה מי שמכהן כיום כאדמו"ר מאלכסנדר. עד היום הוא אוזח מברסלב עולם ומלואו. לא מזמן פגשתי אותו בניחום אבלים אצל מישהו

פתגם השבוע

חובה! להגיד פעמים רבות לכל אחד מילדיך שאתה אוהב אותו

הופיע! גליון חודש אייר

ההזדמנות שלך!

מבצע מיוחד למצטרפים עכשיו למגזין המופץ ביותר של רבי נחמן בעולם

ניצוצות
גיליון 228 לכל המשפחה

מוקד מניינים: 02-623-1218

המגיפה שנעלמה לפני ראש השנה

ההכנה לנסיעה במסירות נפש: הרב דורפמן באומן

של הרב יחיאל מיכל, הוסר מסך הברזל שמנע את כניסתם של חסידי ברסלב לאומן. משהותרה כניסתם של תיירים לקייב, סיכן את עצמו למרות עברו הפלילי, וליווה תיירים אמריקנים ללא אשרות לציון רבינו.

בזכותו ובזכות אנ"ש נוספים שהלכו בדרכיו, הותרה העלייה ההמונית לציון רבינו ע"י השלטונות בקייב, שכבשו את המקום לאחר פירוקה של ברית המועצות. בשנת תשל"ב, לאחר מאמצים מרובים, הותרה עלייתו לארץ ישראל והתיישב בירושלים עיה"ק.

להגביר את הכיסופים

הרב יחיאל מיכל כיהן כיו"ר הוועד העולמי של חסידי ברסלב, ולאחר מכן כיו"ר מרכז חסידי ברסלב, וניהל את ההתכנסות ההמונית ב"קייבון" באומן בימי ראש השנה. בשנת תש"כ נודע לרב יחיאל מיכל שהממשלה המקומית מתכננת לבנות בניינים רבי קומות בשטח בית העלמין העתיק ועל ציונו של רבינו, ור' יחיאל מיכל נסע למעון קדשו של האדמו"ר הרבי מליובאוויטש זיע"א, שהפעיל את קשריו בממשל האמריקני והצליחו לבטל את הגזירה, ובית העלמין והציון נותרו על כנם.

כולנו תפילה שבשנה זו לא נצטרך להתגבר על מניעות קשות שכאלה, וכמו בימים ההם גם בזמן הזה המגיפה תעלם כמו שהגיע, ולקראת אומן ראש השנה תשפ"א תסתיים המחלה הזאת מהעולם כולו. כך אולי גם יתברר שכל המניעות היו רק בשביל להגביר את החשק והכיסופין לזכות להגיע לציונו הקדוש של רבי נחמן מברסלב לימי הקיבוץ של ראש השנה.

בדיוק 50 שנה חלפו מאז שלהי שנת תש"ל, ולקראת ראש השנה תשפ"א מסתבר שמה שמקשה היום על הנסיעה לאומן, גבולות אוקראינה וישראל הסגורים ומסוגרים, הקשה על הנסיעה לאומן גם לפני 50 שנה והפך אותה לסכנה. אך כבר אז ניתן היה למצוא את מי שהחליט למסור נפש ולהגיע ללא מורא בדרך לא דרך לקיבוץ הגדול שעל ציונו של רבינו הקדוש.

חששות כבדים

הסיפור המדובר התרחש כאמור לפני כחמישים שנה, אז הרה"ח ר' מיכל דורפמן זצ"ל, מזקני חסידי ברסלב שהתגורר אז בעיר מוסקבה הקומוניסטית, הכין את עצמו לנסוע לקיבוץ הק' באומן ראש השנה של שנת תשל"א.

בתחילה חשב כי הנסיעה תתנהל כסדרה ככל שנה ושנה, אך בחלוף מספר ימים התברר לו כי העיר אומן נמצאת תחת הסגר מוחלט בשל מגיפת החולירע שהשתוללה בה באותה תקופה, וכנראה בשל כך לא מכרו כרטיסי נסיעה ברכבת ממוסקבה לאומן.

ר' מיכל לא אומר נואש. למרות שהיה אז מבוגר למדי והתקרב לשנות השישים לחייו, הכין את עצמו ללכת במסירות נפש ברגל לאומן, וכמו שרבינו הקדוש בחי מוהר"ן שיבש מאוד את אלו ההולכים אליו רגלי. החלטתו להגיע לאומן הייתה נחושה וללא פשרות, והוא תיכנן כיצד יגיע לאומן למרות ההסגר.

לא חת מפני איש

אבל אז קרה הנס. ברגע האחרון, סמוך לראש השנה, נעלמה לפתע המחלה והעיר אומן נפתחה. הסיפור המלא של הנסיעה באותה שנה מובא בספר "שארית יעקב" [מתבים של החסיד האברך יעקב גדליה תפלינסקי ז"ל] מכתב נ"ו. סיפור זה ממחיש את מסירות נפשם של אנשי שלומינו בדורות הקודמים, שלא חששו משום מניעות ומסרו את נפשם בכדי לקיים את הציווי של רבינו הק' שאמר: "כל הענין שלי הוא ראש השנה" - "ראש השנה שלי עולה על הכל".

כידוע ר' מיכל דורפמן לא חת כל חייו מפני איש, ובמהלך שלטון הברזל של סטלין ימ"ש הוגלה הרב יחיאל מיכל למאסר בסיביר למשך כ-7 שנים, ורק לאחר מותו של סטלין קיבל חנינה ושב למוסקבה.

באותה תקופה, למרות מותו של סטלין, כל אסיפה דתית הייתה נחשבת עבירה חמורה על החוק. הרב יחיאל מיכל לא חש ולא נרתע וניהל בחשאי ללא לאות את ה"קייבון" בראש השנה באומן. בעקבות מאמציו הרבים

**להצלת ולרפואת
הרב אליעזר בן עטיא שליט"א**

מל משה בן בת שבע ואדל
בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלת
משפחת אוקן

להצלת
משפחת שרון

להצלת
משפחת שילר

בס"ד גדיה

סטודיו
טאטע
סטודיו ליצירה יהודית

| נציגו גדיה | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858